

imponira preveč — posebno še s kronami „na ogrskih pokrajinah“. Tudi „ljubljan-skega polja“ roža, ki se „nad njim vzdigne“, se nam ne zdi tako interesantna, da bi kapituliral kralj, ki se nikogar ni bal, potem ko cel dan „vojsko vodi zoper njo“. Pomnite: od vzvišenega je le en korak do smešnega. Zdravi ostanite in učite se lepo tudi „od starejših“!

G. X v Lj. „Če sem milost našel v Vaših očeh, prosim, da bi mi povedali vrednost teh dveh pesmic . . .!“ Vrednost? Menda vendar ne na krone? Kajti da stojite ob strugi Ljubljanice „zamišljen“ in „strmite (!) z očesom u (!) kalno vodo“, da se na vrhu vode „igra veselo valček“, ki se Vam „prijazno naproti (!) smehlja“; da se Vam zdi, da ta valček z Vami čuti in glavico (valček — pa glavica!) povesi in tiho molči, — vse to skupaj ni vredno niti ene same krone! — In konec? Valčku želite, naj mu bo vedno sreča mila „doma“ (!) v površju voda (!) . . .“

Za tabo ozira
se motno oko,
a z mano žaljuje (!)
Č'lo modro nebo.

Enako se moramo čuditi Vaši bujni fantaziji, ki vidi (v drugi pesmi) gozd tam, kjer ga — ni. Posekali so gozd in zdaj „gola

rebra v zrak moli“ in vi gledate stvari, ki jih v njem več ni. Veste, kaj je gozd — veste, kaj so rebra, pa še gola rebra, ki jih je človeška sila „do kosti obrila (!!)“? Kako milotuzno se bere n. pr. tretja kitica v Vašem „posekanem gozdu“:

Vse je tiho, vse mirno.
Niti polh in veverica
Ne prebiva, zajc, srnica,
vse je golo, vse pusto.

Polh in veverica ne prebiva . . . zajci in srnice . . . vse je golo — vse pusto! Prijatelj, storite trden sklep, da tako pevanje pustite drugim, ki bodo morebiti imeli manj fantazije pa več, no! le recimo — pameti. — Iskali ste v nas „človeka, ki bi Vam kaj povedal“. Zato Vam hočemo gotovo le iz prav dobrega namena povedati, da je treba, kakor pri vsakem delu, ki naj je kaj vredno, tudi pri „pesnikovanju“ najprej razsodno, logično, stvarno — misliti! Če tega ni, potem se zverži pač par rim, par kitic, o katerih pa moramo le reči: boljše, da jih ni! Ali ste užaljeni, hudi ali — hvaležni? Kakor hočete: dobre volje in prijateljske vdanosti nam nikar ne odrekajte! Kaj pa, ko bi se poskusili v prozi? Ker imate domišljijo precej živahno, bi morda kaj dobrega napisali, če bi vam ne delala sitnosti ritem in rima! M. B.

Razpis nagrad.

V 16. št. lanskega letnika smo razpisali tri nagrade za tri izvirne povesti. Presojevalci so priznali le povesti I. Selanovi „Na vojvodskem prestolu“ nagrado v znesku 200 kron.

Rokopise, katerim ni bilo možno prisoditi nagrade, vrnemo dotičnim p. n. pisateljem.

Ostali dve nagradi pa *iznova razpisujemo*, in sicer:

1. Za povest v obsegu 7—8 tiskanih pol našega lista — *nagrado 500 kron.*
2. Za povest v obsegu 2 $\frac{1}{2}$ —3 tiskanih pol — *nagrado 200 kron.*

Rokopisi naj se po običajnem načinu pošljejo do 1. oktobra t. l.

Uredništvu „Dom in Sveta“.

P. n. gg. naročnikom „Dom in Sveta“.

Vkljub naši iskreni prošnji je še mnogo naročnikov zaostalo s vplačilom naročnine za lansko leto. — Lepo prosimo, naj p. n. gg. naročniki kmalu poravnajo svoj dolg, ker povzroča izdajanje ilustriranega leposlovnega lista ogromne troške. Uredništvo in upravnništvo lista se trudita, da bi bil „Dom in Svet“ vedno lepši in zanimivejši, zato je tudi opravičeno pričakovati, da bodo p. n. naročniki tem rajši storili svojo dolžnost.

Ker bomo ob kratkem dali natisniti nove naslove za ovitke, prosimo, da nam oni p. n. naročniki, ki želé na svojem naslovu kake ispremembe, to blagovolé sporočiti v najkrajšem času.

Upravnništvo „Dom in Sveta“.